30.01.2022 г. / 16:08:55

Вяра

Правила за благочестив живот - V-та част

„**Нека християните не се грижат за това, което не могат да вземат със себе си след смъртта. По-добре е да се стремим да придобием онова, което след смъртта ни издига на небето: премъдрост, целомъдрие, справедливост, добродетелен живот, разсъдителност, скромен живот, твърда вяра в Христа, търпение, благост, гостоприемство. Стремейки се към това, ние и на земята ще водим щастлив живот**.

Свети преподобни Антоний Велики. Икона в манастира ''Света Екатерина'' на Синай

За ревностното и непрестанно служение на Христа Бога свети Антоний говорил така:

- **Не бива да забравяме, че ние сме Христови раби и следва да служим на своя Творец, Христос**. Робът не може да отказва да изпълнява заповедите, отнасящи се до настоящето или бъдещето под предлог, че вече е работил в миналото, и не ще посмее да каже, че е уморен от предишната работа и сега трябва да е свободен, напротив - **всеки ден с еднакво усърдие върши своята работа**, за да угоди на господаря си, и да не се изложи сам на побой и наказание поради леност. **Подобно на това и ние винаги сме длъжни ревностно да изпълняваме Божиите заповеди, помнейки твърдо, че Господ е праведен съдия и че в какъвто грях смъртта застигне човека, за него и ще бъде съден. За това Той ясно свидетелствува чрез думите на пророк**

Иезекиил: “той ще умре от неправдата си, която е извършил”. Затова и окаяният Иуда в една нощ заради извършеното злодеяние изгубил плодовете на своя труд от всички изминали години. Ето защо сме длъжни винаги с еднакво усърдие да се стараем да изпълняваме Господните заповеди и Сам Бог при това ще ни помага, както е написано: “**на ония, които любят Бога... всичко съдействува към добро**”.

А **за да не се предават на леност, преподобният ги убеждавал винаги да помнят смъртта** и припомнял думите на апостола, как ежедневно преживява смъртта: “Защо ли и ние се подлагаме всеки час на опасност? Всеки ден умирам”.

- Затова - продължавал той - **нека и ние да се стараем да живеем праведно и като размишляваме за смъртния час, да не грешим. Ставайки от сън, да не се надяваме да доживеем до вечерта, като отиваме да спим, да помним, че може да не доживеем до утрото; да не забравяме, че мярката на нашия живот е неизвестна за нас и че изцяло сме във властта на Бога. Прекарвайки така всеки ден, ние не ще грешим, нито ще се прелъстяваме от някакви пагубни желания, нито ще се гневим един на друг, нито ще събираме земни богатства, но като очакваме смъртта ежеминутно, ще пренебрегнем всичко тленно: за нас ще изгуби всякакво значение женската любов, ще угасне огънят на похотта, ще прощаваме взаимно греховете си, имайки винаги пред мисления си взор деня на страшния съд; страхът пред този съд и трепетът при мисълта за вечните адски мъчения предварително ще отстранят измамната приятност на телесните удоволствия и ще удържат душата от падение в греховната пропаст**.

За Божието царство той още казвал:

- Елините, търсейки мъдрост, предприемат далечни

пътешествия, преплават морета, за да се обучават в словесните науки, а ние нямаме нужда да отиваме далече заради Царството Небесно или да преплаваме морета заради добродетелта. **Господ Иисус Христос е казал: “царството Божие вътре във вас е”, и за да го достигнем, ни е нужна само нашата добра воля**.

Относно борбата с демоните свети Антоний е дал следното наставление:

- Сам Бог ни учи **с голямо внимание да следим непрекъснато какво става в душата ни**, понеже враговете ни - демоните, са извънредно хитри и коварни и, по думите на апостола, предстои ни непрекъсната борба с тях. Безбройно множество от тях се носи във въздуха, цели пълчища врагове ни обкръжават от всички страни... Голяма е злобата на бесовете против всички християни и особено - против монасите и Христовите девици: навсякъде в живота им те поставят съблазни, **опитват се да развратят сърцата им с богопротивни и нечисти помисли**. Но никой от вас да не се бои от тях понеже с горещи молитви към Бога и с пост бесовете незабавно се прогонват. Впрочем, ако те прекратят нападенията си за известно време, не мислете, че вече сте ги победили съвършено, тъй като след своето поражение бесовете обикновено нападат с още по-голяма сила. Те хитро изменят начините на борбата, ако не успеят да прелъстят човека с помисли, се опитват да го измамят или наплашат с призраци... Ако и в този случай претърпят поражение, вече призовават на помощ самия свой княз, коренът и средоточието на всяко зло... Той би искал мигновено да погуби целия свят, но в действителност не притежава никаква сила: Божието всемогъщество го укротява, както юзда управлява коня или както оковите унищожават свободата на пленника. **Той се бои и от кръстното знамение, и от добродетелния живот на праведниците, както казал свети Антоний:**

- Голяма сила, възлюбени братя, има против дявола чистият живот и непорочната вяра в Бога. Повярвайте на моя опит - за сатаната са страшни бдението на живеещите според Божията воля хора, техните молитви и пост, кротост, доброволна бедност, скромност, смирение, любов, сдържаност, най-много от всичко - тяхната чистосърдечна любов към Христос.
Високомерният змей знае, че е осъден на потъпкване с крака от праведниците, по Божието слово: “ето, давам ви власт да настъпвате на змии и скорпии и на всяка вражеска сила...

Но време е да разкажем за кончината на преподобния. Той имал обичай да слиза от върха на планината, където прекарвал сам при братята, които живеели в подножието ѝ, и да ги посещава. При едно от тези обичайни посещения им казал за приближаването на смъртта си, което му било открито от Бога.

- За последен път съм дошъл при вас, чеда мои - казал той, - повече няма да ви видя през този живот и вече идва време да се освободя от този живот и да почина, понеже преживях сто и пет години.

При тези думи братята се предали на дълбока скръб, плакали и целували стареца, като че вече си отивал от света. А той ги убеждавал да се трудят с неотслабващо усърдие, да не униват сред подвизите на въздържание, но **да живеят като че всеки ден се готвят за смъртта, да пазят душата си от нечисти помисли, да следват примера на светиите, да не се сближават с разколниците - мелетиани, да не влизат в общение с нечестивите ариани; напротив, убеждавал ги да държат отеческите предания и да пазят в цялата ѝ чистота благочестивата вяра в нашия Господ Иисус Христос, която са научили от Писанието и от неговите наставления**...“

30.01 по еретическия, † 17 януари по православния календар - ПРАВОСЛАВЕН ПРАЗНИК - Свети Антоний Велики (Антоновден)

---

buditeli.info © 2017